

пзвѣстие, на всички сърцата трепнаха отъ радостъ и зе да става приказка за приготовленияъ на посрѣщаніе; нѣ да се увѣримъ да не бѣде така нѣкаква измама. Диню Петровъ, Попъ Станчо Колевъ, азъ и още нѣкои други, съ коніе отправиха се на с.-истокъ къмъ посоката на нѣтътъ отъ селото, за да увѣримъ за вървящитѣ Русси ли са или черкези.

Понеже Диню Петровъ отъ радостъ на голѣмо възхищение, веднага се метна на добрата си кобила, съ черна шапка на глава и бързо припушкомъ се отирави къмъ тѣхъ, като испрѣвари другитѣ си другари, а пакъ всички други останахме на върхътъ на баирчето наречено Чуки и отъ тамъ глѣдахме приходящитѣ, които отхождахъ къмъ Радне-махленската станция. Въ това врѣме, когато ги пристигна Диню Петровъ, които, ако бѣхъ русситѣ, щѣше да ги посрѣщне и доведе въ селото; нѣ щомъ се доближи до тѣхъ нѣщо до 30—40 раскрача, веднага възвърна контъ си къмъ насъ и го принускаше бърже, дѣто когато на доближи, извѣсти, че работата била опърпичава, щото единъ отъ черкезитѣ, като го видѣлъ да отива къмъ него съ контъ си, насмалко останало да извади ножтъ си и да погне да го съсѣче, та го напсувалъ както трѣбвало и съ това си прихваналъ. При това обяви че не били русцитѣ, макаръ и тии да сѣглѣждахъ многото людие, що стърчахъ по високитѣ мѣста да ги гледатъ и мислятъ за такъви.

Тии бѣхъ нѣщо до 15 души, които като се разбили горѣ на балкантъ, отишли въ Стара-Загора; нѣ и тамъ плантъ имъ като се осуетилъ за общо кланье на градтъ и не имъ се допустнало отъ турскитѣ бейове, тии тогава захванали нѣтътъ за станцията, щото като пристигнали тамъ, прѣнощухахъ нея вечеръ и на другий день се прѣдали на обиръ и грабежъ; та тамошнитѣ търговци и дюканджии били принудени да си заключатъ дюкенитъ и да бѣгатъ кой на вждѣто свари.

На другий день 10-й юлий въ недѣля, ний както и други нѣтъ си отидохме въ църквата Св. Димитрий, отслу-жихме си божествената литургия, която бѣше прѣпълнена